

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg må sige, at jeg har fuld tillid til, at der er den tilstrækkelige videndeling mellem de sagsbehandlere, der sidder med sagerne. Men jeg ved, at deres kilder er meget forskellige, og derfor skal der altså lige foretages en gennemgang, når vi skal til at lægge tingene ud på nettet.

Kl. 20.05

Formanden:

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen for et sidste spørgsmål.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg har ikke brug for at undskylde, men jeg kan ikke se, at den videndeling finder sted. Institut for Menneskerettigheder har lige offentliggjort en rapport med en række sager, der ser fuldstændig identiske ud, men er afgjort vidt forskelligt.

Jeg spørger ministeren endnu en gang med andre ord: Er problemet ikke, at disse generelle retningslinjer, som efterhånden er blevet udviklet i ministeriet, rent faktisk ikke har været tilgængelige for samtlige medarbejdere, og at den enkelte medarbejder derfor selvfølgelig har måttet træffe nogle subjektive afgørelser? Og mener ministeren, at det er fremmede for retssikkerheden?

En anden ting: Mener ministeren ikke, at man måske skulle lave en timeout i Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet, så man simpelt hen stoppede sagsbehandlingen, indtil den samlede oversigt over praksisnotater var tilvejebragt, så den enkelte medarbejder vidste, hvad han eller hun havde at rette sig efter? Jeg beklager meget, at det skulle blive nødvendigt, men af hensyn til retssikkerheden ser jeg hellere, at man forlænger sagsbehandlingstiden for alle de ulykkelige mennesker, der venter på en afgørelse, frem for at de får en fuldstændig tilfældig afgørelse.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen jeg er altså nødt til at tilbagevise, at der skulle træffes fuldstændig tilfældige afgørelser. Det er der ikke noget som helst grundlag for. Sager, som umiddelbart kan se meget sammenlignelige ud, kan sagtens være meget forskellige, fordi der er mange elementer, der spiller ind.

Nej, jeg har ingen planer om at lave timeout, for det tror jeg altså mange familier ville blive grumme kede af, så det har jeg ingen planer om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 402

35) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Arne Toft (S):

»Vil ministeren gøre rede for, hvorfor Brovst Kommune ikke må sætte skatten ned med 0,2 pct.?«

Arne Toft (S):

Jeg tror nok, der var mange foruden mig selv, der blev meget forundrede, da vi kunne læse, at Brovst Kommune, som ønsker at nedsætte skatten, ikke kunne få lov til det.

Tidligere i år har vi jo hørt, at ministeren har været ude og ligefrem tigge kommuner om at nedsætte skatten – ja, sågar Københavns Kommune, som selvfølgelig er en stor kommune. Nå, men den nedsatte skatten med 0,1 pct., så skatten kunne holdes i ro under et, så derfor var jeg meget overrasket, da jeg så, at ministeren ikke ville give Brovst Kommune lov til at nedsætte skatten. Det vil jeg egentlig gerne have en forklaring på.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg kender jo hr. Arne Toft som et meget pligtopfyldende folketingsmedlem, og derfor er jeg lidt overrasket over, at hr. Arne Toft er overrasket over denne sags forløb.

Når Brovst Kommune ikke har fået tilladelse til at sætte skatten ned, skyldes det, at det følger direkte af en lov, som Folketinget vedtog, før Folketinget gik på sommerferie. Loven siger, at i denne særlige situation, hvor vi er på vej over et vadeded fra en gammel struktur med 271 kommuner til en ny struktur med 98 kommuner, så at sige fastlåses skatten i 2006 kommune for kommune.

Så har Folketinget også vedtaget en lov, som siger: Okay, hvis man inden for den nye kommunes geografi – de tre, fire, fem kommuner, der indgår i den nye kommunedannelse – kan lave forandringer i retning af at harmonisere skatten, ved at nogle sætter den op, og nogle sætter den ned, så man når frem til det samme provenu, kan det lade sig gøre. Men det var ikke situationen i Brovst. Der var tale om, at Brovst Kommune ensidigt ville sætte skatten ned, dermed var ansøgningen ikke i overensstemmelse